

da se kmečki stan izkorišča. Tako, ljubi kmet, ne sme dalje iti, tako bi polagoma prišli vsi na kant! Ko pride kmečki stan do pogina, takrat bo prepozno, takrat gotovo ne bote vprašali drug drugega, ali si ti Slovenec ali Nemec, ali nemškutar, temveč stradali bote vsi skupaj! Toda postavite se le ob pravem času na lastne noge, ne bodete in ne smete biti uničeni, kajti z vami bi morala poginiti vsa država! Brez kmeta živi samo le vrag, nikakor pa papež, cesar, uradnik, duhoven, bogataš s polnim žaklji denarja, berač z lačnim in praznim trebuhom. Kmet je tisti, ki redi in preživlja ves svet in za to žanje včasih le nehvaležnost in zaničevanje posurovelih ljudi. Zato ti tukaj, kmet, kličemo in prav od srca svetujemo, zapomni si vendar enkrat za vselej blagohotne naše besede in ubogaj nas: Prvaški dohtar in far ni tvoj prijatelj, ni tvoj naravni in poklicani voditelj! Nikdar se ne daj motiti s tistimi bedastimi besedami: Ja, pa g. dohtar in far so učeni! Da, res je, so učeni ti gospodje, pa za sebe in za svoj žep, ne pa za tebe, ljubi kmetič! Kdaj pridejo zopet volitve, bodisi državno ali deželnozborske, potem si izberite kmeta za svojega zastopnika, saj je med vami dosti bistrih glav, nikdar pa ne volite pravaškega dohtarja ali farja, s tem bi si, kmet, le sam na se kupoval karabač. Pogledajte le na gornještajerske kmete, ki so poprej bili tudi v okovih dohtarjev in farjev, ali zdaj so se, hvala Bogu, opostili nečastnih verig, zdaj imajo može iz svoje sredine kot zastopnike v vseh postavodajalnih zborih in lejte, obrnilo se je na bolje in lepa prihodnost se jim obeta za njih trud in za njih delo! Torej s prvaškim dohtarjem in farjem le proč od kmečkega korita! Žalostna statistika, ki vam jo kmalu priobčimo, bo vam jasno pokazala, koliko se lepih kmečkih posestev vsako leto proda od prvaških dohtarjev, in ti, kmet, bi jim še dalje veroval? Vsemu temu bo konec, kadar se kmet osvobodi od pravaškega dohtarja in farja, kadar bo imel v vseh političnih zastopih svoje ljudi, kadar bo spoznal, da narodno sovraštvo kmetu le škoduje in kadar bo veroval bolj lastnim močim in lastni pameti, kakor pa svojim hinavskim „prijateljem!“ Mi trdno verujemo, da se bodo tudi za kmeta vremena kmalu zjasnila ter da bo smel vsak kmet lahko, zadovoljno in ponosno reči: Res, kmečki stan je srečni

Deset zapovedi za moža.

Tiste so krajše, ker možje ne poslušajo radi dolgih „pridig“.

1. Ako si enkrat oženjen, potem veruj, da je tvoja žena najlepša in najljubša ženska na svetu, torej jo imej rad.

2. Veruj, da zakon ni kšeft, temveč nežna zveza dveh, iskreno se ljubečih src, zato se ne ženi brez ljubezni, temveč si izvoli nevesto, katero že natančno poznaš.

3. Vzemi si ženko iz svojega stanu, ne jemlji si nikdar starejšo kakor si ti in zapomni si, da denar na svetu še ni vse.

4. Ne gledaj toliko na lepo kožo in lepo lice, temveč si vzami za ženko tisto, ki je dobrega, vernega in usmiljenega srca. Lepo, reče lice hitro zveni in se zgrbanči, dobro srce tvoje ljube ženske pa tudi na stara leta ne izgubi vrednosti.

5. Ne očitaj ženi, ako je bila morebiti revna in ti veliko ni priženila. Dobra gospodinja je zlata in ti sočakov vredna, dobra gospodinja tri vogle pri hiši podpira, pravi resnično stari pregovor.

6. Tvoje najljubše kratkočasje in edino veselje bodi pri ženki, rodbini in gospodarstvu, ne po gostinah.

7. Nikdar ne pretepaš svoje žene, to je surovo in brezsrčno. Daj ji dobro, prijazno besedo, s tem več dosežeš kakor s palico. Ako pretepaš svojo ženo, potem s tem daješ strašansko pohujšanje in grd izgled svojim nedolžnim otrokom!

8. Tudi ti ne ajfraj, to je neumno. Ako si prepričan, da se medsebojno in odkritosrečno ljubita, potem je vsako ajfiranje (ljubosumnjenje) le šiba, ki si jo sam na se pleteš.

9. Skrbi za postenje in dobro ime svoje hiše. Gospodar, ki ni na dobrem glasu, tudi v zakonu ni navadno srečen.

10. Šparaj in ne troši po nepotrebnem. Danes morda po nepotrebnem kupuješ in zapravljaš, jutri pa boš morebiti še to moral prodati, cesar ti je treba. Pridnemu možu lakota le v hišo gleda, v njo si ne upa. Pobožen bodi vprito Boga, sramežljiv do sebe, pravičen vsakemu. Vsem zakonskim pa velja resnični izrek:

Kjer je vera,
tam je Bog,
in kjer je Bog,
tam ni nadlog.

Tako vam v prihodnost kličo vaš iskreni prijatelj „Štajerc“.

stan! Pesnik Mirosl. Vilhar pa poje v svoji lepi pesmici „Kmet“:

Ce kdo zaničuje
težki kmečki stan,
ta nima al' srca,
al' nima možgan.

Dopisi iz Štajerskega.

Iz Ormoža. Blizajóče se volitve v okr. zastop nas izzivajo poročati, katere osebe vladajo v tej važni korporaciji in kako in „kdo“ vodi vse njene zadeve. V to treba, da se ozremo na dobo zadnjih 25 let. Tistokrat še ni bilo v našem mestecu in v našem okraju narodnega prepira, Slovenci in Nemci so živeli v najlepšem soglasju. Po prihodu c. kr. notarja, dr. J. Geršaka pa so se nagloma razmere predrugačile. G. Geršak se je v kratkem polastil okr. zastopa in bil tako dolgo njega načelnik, dokler niso nenaklonjeni mu uradi njegovo opetno izvolitev priporočali — v nepotjenje. Ostal pa je še vedno absolutni vladar okr. zastopa. Zviti, gospodstvaželnji gospod je pač znal obdelavati tisto veliko kožo, ki se ji pravi: slovensko ljudstvo. S kraja jo je gladil, rahlo kartačil in mazal in mazal, da je postala mehka. V tem prekoristnem delu ni maral nobene pomoči, vse je sam opravljal. Osnovni je Čitalnico, pevski zbor, svojo ormoško posojilnico, imenitno društvo „Sloga“ itd. Vse te narodne naredbe je utaboril v svoji lastni hiši in ni načeloval. Tudi okr. zastop je — se vé — imel tam svoj sedež. To vam je bilo dela in ... zaslužka! Dr. Omulec je bil tistokrat še to, kar je približno „pik-poba“ v duraku, bil je samo sredstvo, ki se je po potrebi rabilo ali pa potisnilo v kot. Pa „svaka sila do vremena!“ pravi sosed Hrvat in si je že takrat mislil potuhnjeni dr. Omulec. In ni se varal. Na enkrat in nenadoma je bil dr. Geršak in sicer na rovaš „Sloge“, doli in ... vni, dr. Omulec pa gori. Znani središki „sami zo-se, niks-dajčpurgerji“ so ga porinili v ospredje in postal je po njih milosti načelnik. Sedaj je že precej pristrizeno kožo dobil „v delo“ dr. Omulec. „Kšeft je kšeft!“ si je mislil on in njegov hudi duh, vekovečni koncipient Pernat in tudi on je ustanovil svojo „okrajno posojilnico.“ Iz gole ljubezni, iz narodne požrtvovalnosti in praktičnih ozirov je tudi on tej molzni kravici omislil varno zavetje v svoji lastni hiši. Stvar se je prav dobro obnesla. Vsako majhno posojilo zahteva že poizvedbe, intervallacije, razne pisarije itd. in vse to nese lepe, lepe kronce. Zadeve okr. zastopa pa oskrbujejo Središčani in par drugih somišljenikov, Kočevar, Zdravec, Živko in neizogibni „kämérer središkega trga“, gostobesedni Kolarič, zapovedujejo, dr. Omulec pa pohlevno uboga. Te razmere so za Središčane velike koristi, kajti kmalu bodo imeli na stroške okr. zastopa k vsem svojim goricam prav lepe ceste. Za njih zahteve je vedno dosti denarja, za potrebe goraje polovice pa ne storijo ničesar. Občani in volilci zahodne polovice orm. okraja, združite se, da s pomočjo nesebičnih prijateljev predrugačite te slabe razmere v okr. zastopu! Nezadovoljnih je mnogo!

Veleposestnik. Iz Križevca pri Ljutomeru. V našem okraju je potrebna dež. gosp. zimska šola, ali gg. odborniki od slovenske strani, zlasti gg. Mursa, Paconja in Misja zadevo zadržujejo, da bi le šola ne prišla v Križevce. In to bi ne bilo pravično, ker Ljutomer ima že svojo viničarsko šolo, Mota in Oven imata svojo „Zadrugo“, le za Križevce je okr. odbor po mačesko dozda skrbel. Gospodarska šola sodi v sredino okraja, med velike vasi in bi nikakor ne bilo prav, ako bi jo potisnili čisto na ogrsko mejo. Ako je to res, da Ljutomerški in cvenški Slovenci za potrebe in za ljudstvo v resnici imajo srce in ne mislijo vedno le na svoj profit in svoj žep, potem se ne bodo dalje zoperstavliali dež. gospodarski šoli v Križevcih.

Iz Cirkovc pri Pragerskem. Suknja našega kaplana je jako prašna, zato te, dragi „Štajerc“, prav lepo prosimo, da tega dolgosuknježa nekoliko okrtiš. Pri nas namreč ga ne najdeš človeka, ki bi se ne brigal za pouk naše šolske mladine. Kakor je vsem znano, ustanovila se je

lani nemška šola na Pragerskem. Vse pametne stariše je to razveselilo, klerikalce pa razkačilo. Nekaj otrok je zapustilo šolo v Cirkovcih in zdaj hodijo na Pragersko. O tem je izvedel naš črnosuknjež in to ga je tako razkačilo, da je bil kakor bi ga bil veter s Pohorja sem dol prinesel. V šoli proti svojim učencem se je začel kregati in psovati Nemce in nekatere stariše, češ, taki stariši so neumni, ki dajejo svoje otroke nemški učiti. Povej nam le, povej, ali se nisi tudi ti učil nemškega jezika, saj bi zdaj drugače ne nosil dolge gosposke suknje! In v šoli je naravnost pokazal na nekega učenca ter nad njim zahrnil: „Ti si tudi eden tistih, ki si hotel iti v nemško šolo!“ in potem se je nad njim neznansko drl, da taki otroci pre najpoprej zavrnejo materin jezik in naposled postanejo berači. Mi pa tebi, g. Melhijor Zorko, prav po prijateljsko svetujemo, izpolnui rajši ti svoje duhovske dolžnosti, veš dobro, da nisi ravno na najboljšem glasu po škofiji! Obnašaj se lepše pri spovednicah, na svetih mestih in posebno v šoli, da se ne bodo učenci vse vrste reči o tebi pogovarjali! Ne kali božjega miru, to je Kristusovemu nauku nasprotno! Ako pa se predrzneš še dalje šuntati in psovati, potem bomo odprli naše črno škatljo, katera vé o tebi jako fine „štiklece“ pripovedati, za prihodnjic ti zagodemo eno tako, da se boš kar zjokal. Zapomni si, da s putrom na glavi ne smeš hoditi na solnce. Več pobožnih faranov.

Od Sv. Martina pod Vurbekom. Pišemo v imenu večine župljanov in vprašamo tiste 4 osebe, kako ste se mogli tako nepremišljeno podpisati in nas v Fhposu kot lažnive dopisovatelje imenovati? Vprašamo vas, katera laž se je v „Štajercu“ o našem župniku postavila? Ali je mar laž, da se je župnik kaplana branil, ko je naš spoštovani ključar v imenu faranov zanj prosil pri g. kanoniku? — Ali je laž, da več faranov zavoljo župnika k njegovi božji službi ne hodi? Za to imamo več ko dosti prič. — Ali je laž, da je že veliko župljanov reklo, ako se ne bo boljše podučevalo in lepši izgled dajalo, da nas to bo spravilo ob vero? — Ali je laž, da župnik seje zgolj sovraštvo med ljudi, med svoje župljane in da ima v naši župniji več sovražnikov kot prijateljev? — Ali je to laž, da župnik rad k sodnji leta in še druge k temu šunta? — Ali je laž, da je hodil k sodnji pričevati za svojo kuharico Mačekovec? — Ali je to laž, da je župnik pustil pri cerkvi prostor zagraditi? — Ali jo to laž, da je dal kapelice za cerkvo olepsati, procesije s Sv. R. Telesom okoli cerkve pa že dve leti ni imel? — Ali je to laž, da so se župnikove krave okoli cerkve pasle? Za vse to imamo prič dovolj. — Ali je to laž, da je v farofi šest izb in župnik se izgovarja, da nima prostora za kaplana? Koliko osebam je to že pravil! — Ali je to laž, da mora vsak župljan poprej Mačekovco po župniku vprašati in še le takrat sme župljan z njimi govoriti, kedar jih ona pokliče? — Ali je to laž, da župnik od broda jemlje denar, ki je le za kaplana namenjen? — Povejte nam, vi podpisani v Sl. Gosp., ki ste ravno sosed tistega starega moža, ki je bil zmirom pošteni, ali ga ni župnik po nedolžnem obdolžil tatvine, in še zdaj se tisti mož kakor tudi njegova žena zavoljo te krivice, namreč zavoljo obdolžitve pokradenega denarja v cerkveni kasi večkrat prav mlo jočeta. Če vi rečete, da je to laž, potem se župnikom vred krivite tega poštenega moža po nedolžnem. — Ali je tudi to laž, da je župnik tudi nekatere druge farane podolžil, da so mu meso in špeh kradi? Zakaj pa jih je silil, da so morali v njegovi kamri nogo v sledi meriti? Še zdaj ga preklinjajo tako, da se pekel smeje! Še ni dolgo, kaj se je neki revež, ki zdaj berači, v neki hiši razjokal, preklinjal ter rekel: „Ta župnik Viher mi je kriv, da sem zdaj revni berač in moram od hiše do hiše kruha prositi, ko bi lahko svojo hišo in svojo službo imel! Ali odkar me je ta župnik tatvine obdolžil, nisem več srečen! On mi je krvavo škodoval, ker se vsak človek, posebno v moji službi kot pismonoša, mora strogo poštenja držati! In odvzeta mi je bila služba kakor tudi tajista hiša, ki mi je bila obljubljena, ako pošteno svojo službo 10 let opravljam. Celih šest let sem jo pošteno opravljal in bi jo bil tudi zanaprej, da ne bi me bil ta župnik ob mojo

službo spravil!" Ta revež je v hiši pokleknil in jokal kakor otrok! Več oseb ga je takrat s solznimi očmi gledalo in poslušalo. Povej nam zdaj, ti lažnjivi dopisun, ali nima ta župnik sovraštva z učitelji, sosedi, z večino faranov? Povej, ali je to laž, da sta že dva poštena cerkvena ključarja ključa tja vrgla od same jeze, ki jo je jima povzročil župnik? In eden ključar je že umrl in njegova rodbina še zdaj govori, da je zgodaj umrl zavoljo župnika, ki se je z njim vedno moral ježiti! Ti lažnjivi dopisunček, vemo prav dobro, kdo si, pazi, da tudi tebe ne okratimo v „Štajercu.“ Ti se nam predneš očitati laž, ko je vse res? Ali enkrat se mora vsemu konec storiti. Mi smo že Prezvišenega in milostivega knezoškofa prosili in tudi zdaj prosimo, naj se nas usmili ter nam pošlje drugega župnika! Ako se nam ta prošnja ne usliši, bomo župnika štrigali naprej, da se bo preveč kadilo, naj svet zve, kako se nam ubogim faranom godi. Mi kličemo in vpijemo, naj naš glas gre čez hribe in gore in tje gor, ker upamo biti uslišani! Našega župnika reši nas, o Gospod! Več župljanov.

Iz Vrskega. Lejmo jih, te naše prvake in klerikalce, veselice bi radi imeli, a plačati nič, ošabni bi radi bili, a brez cvenka sme biti le cigan ošaben! Tako so si pred časom vranski prvaki izposodili od svojega rojaka fotografa za šaloigro pri veselici njegov fotografski aparat. Ali tisti so mu (namreč temu aparatu), polamali skoro vse kosti, da ni bil, revež (namreč ta aparat) več za rabo, pa še eno krono mu niso hoteli dati odškodnine (namreč zdaj tistemu g. fotografu). Zato so mu obljubili, da se pustijo enkrat od njega vsi fotografirati! Glejte jih, ošabneže! G. fotograf pride s svojim popravljenim instrumentom, sladko se smehlja, v duhu že prešteva kronce za delo, čaka, čaka celo nedeljsko popoldne do 5. ure, nič in zopet nič, slavne prvake gospode iz krčme ni. Končno pa je prišel vodja tamburašev, da so se premislili ter se pustijo drugopot fotografirati. In siromaček fotograf je potem domov premisljal, zakaj je neumen, zakaj prvakom ne pokaže fige, kajti vsakokrat so ga le na led speljali. Fotograf je poštenjak od pete do glave, ali pri neumnem ljudstvu za to zaničevan, ker je nesrečnež izgubil desno roko in si more samo z levico pošteno svoj kruh služiti. Tisti prvaki pa so seveda visokih glav in za siromaka ne marajo, kršč. ljubezni ne poznajo! In kdo se potem more čuditi, da mora na tisoče podobnih revežev, ker si ne morejo doma kruha poiskati, podat se od prvakov k Nemcu, da si pri njem kruha in podpore poiščejo! Povrh tega pa ti prvaki med Nemci in Slovenci še sovraštvo sejejo, tako da marsikateri revež, ki je morebiti sovraštva čisto nedolžen, vendar mora z dvomljivim in trepetajočim srcem stopiti pred nemški prag kruha prosit. Vprašamo slavno uredništvo, ali je vse to prav?

Opomba uredništva. Seveda to ni človeško usmiljenje, tako se še s psom ne ravna! Ali, prosim vas, slišali ste že kedaj, da ima prvak in far usmiljenje do bližnjega? Enkrat bote spoznali — da bi ne bilo le prepozno! — kdo da so tisti vaši voditelji, katerih bedasto geslo je: „Svoji k svojim!“ kmet, obrtnik in delavec pa deveta briga in samo molzna krava!

Iz Rogatke Slatine. V nedeljo dne 5. svečana t. l. je imela tukajšnja podružnica „Štajerske kmetijske družbe“ glavno zborovanje. h kateremu je povabila generalnega tajnika G. Juvana iz Gradca. Omenjeni gospod je razlagal o naših gospodarskih zadevah z Ogrsko in je nas prepričal, da bi bila za državo, posebno pa še za našo ožjo domovino Štajersko, ločitev od sosedja Madjara jako dobra. Pomislimo samo, koliko škode naredi vinorejcem ogrsko-židovska konkurenca! S svojimi jasnimi podatki je nas gosp. govornik tudi prepričal, kako potrebno je, da naša vlada proti Srbiji danes tako ravna. Mogočna agrarna (kmečka stranka) v Nemčiji je nam napovedala na uvoz naše živine visoko carino, tako da bode od 1. snuča t. l. izvoz živine v Nemčijo zelo nazadovol. Ako bi proti naša vlada odprla meje proti Srbiji, Bulgariji in Rusiji, potem bi bile za našo živino kaj žalostne posledice, ne le da bi se, kakor po navadi, priklatile vse vrste živinske bolezni, ampak živina bi tudi v ceni tako močno nazadovala, da bi se živinorejca, ta važna panoga našega gospodarstva, ni-

kakor ne izplačevala več. Vsekakor je toraj počenje slovenskih listov, brez ozira na njih politično upanje, popolnoma brezvestno in zavrljivo, kajti prva stvar je: gospodarski obstanek, življenje in še le, če je to dvojje zagotovljeno, pridejo simpatije. Stradajoč fantič bo najpoprej segal za kruhom, potem še le bo zrl za dekletom. G. tajnik je sklenil svoje izvrstno predavanje z vabilom na vse kmete, da se polnoštevilno udeležijo kot udje domače kmetijske družbe, v kateri ni razločka med narodi in strankami, ampak edino vodilo družbe je: svoboda, napredek in blagostanje kmečkega stanu. Toraj, slovenski kmet, ne odlagaj in poglej, zadnji tovarniški delavec je organiziran, je združen, samo ti še cagovito čakaš! Med drugim se je tudi sklenilo, da se zaprosi g. vinorejski komisar Matiašič za poduk in predavanje o vinoreji za Rogatec, Slatino in Podplat, nadalje da se zaprosi potovalni učitelj g. Jelovšek, ki bi prepredaval o živinskih boleznih. Oba poduka bosta zelo poučljiva in v lahko razumljivem slovenskem jeziku predavana, toraj se vsakemu kmetu te okolice nudi ugodna prilika, da si ta ali oni koristni nauk brezplačno pridobi. Vsa kmet pa naj si šteje v stanovsko čest, da je ud domače štajerske kmetijske družbe. V slogi je moč.

Dopisi iz Koroškega.

Bistrica pri Št. Jakobu. V sredo dne 31. januarja ob starih zjutraj je pogorel mlin Marka Kometarja na Bistrici. Škode je okoli 3000 gold., zavarovan pa je bil samo za 2000 gold. Zraven mlina stoječa hiša je bila rešena, dasiravno tu ni bilo nobene požarne brambe, če tudi so v občini 4 brizgalnice. Prav čudno je, da šentjakobske požarne brambe ni bilo, ker imajo sem le 10 bornih minut in mi smo naznanili pravočasno o požaru. Konja so že imeli vpreženege, ali spomnili so si najbrže, da je vas Bistrica „nemčursko gnezdo“ ter so baje rekli: „Kaj bomo hodili branit, saj itak ni škoda, če tudi cela vas pogori!“ (Lepa ta, kaj ne, g. urednik?) Ravnali so se pač po geslu: „Svoji k svojim!“ in ne „V slavo Bogu in v pomoč bližnjemu!“ Seveda nemčurski ogenj ni nobena plesna veselica naših „ognjegasev“ ali bolje rečeno „žejegasev“, kakoršna je bila v nedeljo dne 28. januarja in pri kateri so bili polnoštevilno udeleženi. Zdaj se pa bojijo, da ne bi prišli v „Štajerca“ in se izgovarjajo s tem, da je bila brizgalnica zamrznjena. (Lepa je ta!) Kako pa more biti zamrznjena, ko se vendar celo leto ni rabila niti pri vajah niti pri požaru? Prihoduje vam nekaj napišemo o našem županu.

Najnovejše politične vesti.

Državni zbor. Poldrugi mesec je imel drž. zbor počitnice, prvokrat se je snidel 30. m. m. Na dnevnem redu je bila predloga o vojaških novincih. Prvi govornik proti predlogi je bil češki agrarec Prašek, ki je zahteval za Čehe enake pravice kakor jih ravnokar zahtevajo Madjari za svoje vojake. Za njim je govoril znani češki grof Šternberk. Tistega imajo v drž. zboru za pajaca. To pot pa je ostro napadal vojno upravo, generale je imenoval lopove, ministru pravosodja je očital, da je ponarejal sodne razsodbe, drž. zbor je imenoval „vladno gnojišče“ in konečno je hudo, z ostrimi besedami napadel ministerkega predsednika bar. Gautscha in ministra zunanjih zadev grofa Goluchowskega ter jima očital, da imajo umazane roke in umazano vest. Predlogo o vojaških novincih so po prvem branju brez glasovanja izročili brambnemu odseku. O vsaki postavi, preden se uveljavi, se mora trikrat glasovati in trikrat se mora prebrati. Povsem se je začela razprava o starostnem zavarovanju zasebnih uradnikov. Tiste predloge ni ovitala nobena stranka in zakonski načrt je bil v celoti sprejet.

Kadar bo volilni red uveljaven, bode v drž. zboru 453 poslancev, zdaj jih je 425 in sicer bodo volile sledeče kronovine:

Češko 118 poslancev. Dalmacija 11. Galicija 90. Sp. Avstrijsko 55. Zg. Avstrija 20. Solnograško 6. Štajersko 28. Koroško 10. Kranjsko 12. Bukovina 11. Moravsko 43. Šlezija 12. Tirolsko 21. Predarlško 4. Istrijsko 4.

Goriška in Gradiška 4. Terst 4, torej, skup 453 mandatov.

Volilna reforma in narodi. Vlada namerava pomnožiti število mandatov od 425 na 453, in o tem se zdaj živahno razpravlja med vsemi državnozbornimi strankami. Nemci zahtevajo, da se novi mandati porazdelijo med posamezne narodnosti po istem ključu, po katerem so bili razdeljeni sedanji mandati, da bi namreč tudi zanaprej pripadalo 48 2/3%, teh mandatov Nemcem, 46 1/2% Slovanom in 5 65% romanskim narodom. — Dne 3. t. m. so imeli štajerski Slovenci shod v Št. Lenartu v Slov. gor., na katerem se je sklenilo, naj se vse kmečke občine lipniškega in radgonskega okraja pridružijo slovenskim volilnim okrožjem, kadar se po volilni reformi upeljujejo okoli volilni kraji. Tó pa je že bedarija prve vrste! — Ljubljanski knezoškof dr. Jeglič pa je svojim duhovnikom poslal tajni pastirski list, v katerem jih opominja, naj tisti na shodih delujejo na to, da ne bodo socialni demokratje po vpeljani volilni reformi na Avstrijskem prišli do gospodstva in nadvlade.

Madjarska kriza — končana. Madjari so strašni narodnjaki, pri njih velja le „Madjar ember“, le madjar je mož, vsak drug je „švab“ ali pa celo „kutja“. Pred letom dni pa so začeli zahtevati madjarsko komando pri vojaki in ne nemško, kakor je to bilo dozdaj. In zaradi teh 80 besed, ki se rabijo pri komandu, so delali celo leto nemir, zlasti Košut, sin tistega Košuta, ki se je l. 1848 spuntal na Ogrskem proti našemu cesarju. Cesar pa so dne 4. febr. t. l. odgovorili madjarskim velikašem, da madjarskih pogojev ne sprejmejo in torej tudi ne pripoznajo, da bi se pri komandu rabil drugi jezik kakor nemščina.

Ločitev cerkve od države na Francoskem je bila sklenjena že pred več meseci, sedaj pa so jo začeli postavno izvrševati. Vse premoženje cerkve se uradno preceni, inventarično zapiše, ter se potem tako urejeno izroči katoliškim verskim zadrugam, ki bodo morale skrbeti za bogoslužje in nadzorovati cerkveno premoženje. Francoski klerikalni listi pa šuntajo nevedno ljudstvo z lažjo, da hoče država cerkev oropati za njeno premoženje. Zato je sem ter tje hotelo zapeljano ljudstvo uveljavljanje zakona preprečiti ter se je puntalo proti vladnim komisijam. Ali francoska vlada se ne bo udala ter brezobzirno zapira vsakogar, ki se npira postavi. Kakor znano, samostanov, menihov in nun na Francoskem ni, tiste so Francozi že pred par leti prepodili iz države.

Rusija. V Rusiji je revolucija ponehala in vojna sodišča zdaj z neusmiljeno strogostjo postopajo z ustaši, navadno vsakega obsodijo k smrti ter takoj dajo ustreliti. Pred kratkim so ustaši poslali na carja en voz od vojakov ubitih tovaršev — kot dar! — Car je bil pred kratkim zopet v smrtni nevarnosti. Železnični stražnik je našel na progi, po kateri se je imel car peljati v svoj grad Carskoje selo, zaboj napolnjen z dinamitom.

Štrajk v Trbovljah. Nezadovoljni premogokopi v Trbovljah so stopili v štrajk; dočim jih je kakih 300 ostalo pri delu, jih je nad 4000 delo ustavilo. Položaj je bil jako opasen, vlada je tja poslala en bataljon 17. pešpolka. Mnogo rudarjev hodi na delo, ako ravno so zato v smrtni nevarnosti, kajti stavkujoči sodrugi obetajo delajočim, da jih bodo pobili, kadar odide vojaštvo in orožništvo. Ali naposled, ko deputacija, ki so jo odposlali soc. demokratje na Dunaj, ni ničesar opravila, so premogokopi zopet šli na delo, le kakih 47, ki so vodili stavko, je izpuščenih od dela. Vodje stranke so se tu pokazali v slabi luči.

Carinska vojna med Avstrijo in Srbijo. Dunajska vlada je baje izjavila srbski vladi, da je pripravljena na nova trgovinska pogajanja, ako v srbskem stolnem mestu Belemgradu odstopi sedanje Stojaničevo ministerstvo.

Spodnještajerske stvari.

Važna vest. V zadnjem trenutku smo zvedeli, da so c. kr. oblasti vse sklepe slov. občin za samo slovensko uradovanje razveljavile in ovrgle.

Castikraja. V „Domovini“ v 5. letošnji številki znana podla in nizkotna duša na ne-